

Cal “ensenyar” als infants a caminar?

Definitivament, no!

Els infants neixen amb unes capacitats innates que necessiten d'un acompanyament acurat i amorós per part de les persones que els cuiden, amb la finalitat que puguin desenvolupar per sí mateixos aquestes capacitats.

Centrem-nos en el desenvolupament motor del primer any de vida. Què necessita un infant?

Amor. Roba adequada. Estar sa i amb les necessitats bàsiques ateses. Un espai segur. I, per descomptat, temps suficient per a fer aquest passos.

AMOR l'infant necessita l'acompanyament constant de la persona que té cura d'ell/a. Un cuidador atent, observador, no invasiu, amb un to de veu suau que proporcioni a la criatura la tranquil·litat necessària i es pugui sentir segur. Quan l'agafa a braços, el cos s'adapta a les intencions de l'infant, serveix com a barrera protectora, de límit. Les mans l'acompanyen amb el gest, sense tocar. En cas que sigui necessari tocar per a acompanyar un moviment o poder treure-li els mocs, sempre informant prèviament d'allò que farem. La veu i els moviments han de ser suaus per a no crear ensurts.

ROBA ADEQUADA Evitar roba ajustada que limiti els seus moviments, ni massa abrigats ni massa poc.

INFANT SA Que es trobi bé de salut, que estigui descansat, que no tingui gana o estigui amb el bolquer brut, que se senti acompanyat amb amor.

ESPAI SEGUR Sense que es pugui fer mal però que permeti la descoberta dels límits del cos i el moviment.

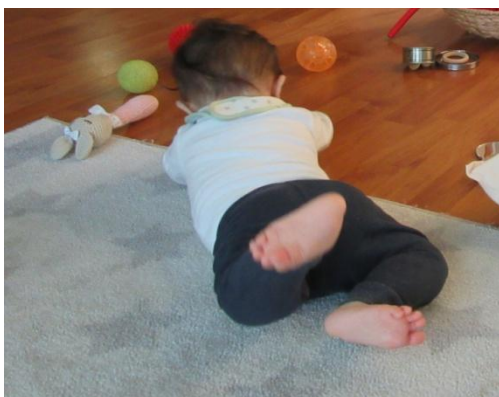

Perquè és tan important el joc al terra? Perquè té possibilitat d'experimentar amb el moviment

Si estirem un nen o nena al terra panxa amunt, li estem oferint un ventall molt ampli de possibilitats de descoberta motriu, pot girar-se cap els dos costats, voltejar, tirar el cap enrere fent pont amb l'esquena. Pot observar tot allò que passa al seu voltant ja que la posició en la que està col·locat no l'impedeix cap moviment que provingui seu interès innat.

Quins materials li podem oferir?

En aquest cas amb uns mocador de tela consistent de diferents colors i fàcils d'agafar, o unes pilotes de tela o vímet que no rodolin molt, és suficient.

La intenció és que l'infant vagi prenent una autoconeixença positiva del seu cos i serà a mida que la vagi incorporant que s'aniran introduint altres materials manipulatius.

Què podem fer si la criatura es mostra incòmoda?

Sense envair, a una distància prudencial que ens pugui veure, amb un to de veu suau i amb calma ens podem estirar al seu costat. Li podem dir: “no estàs sol,estic al teu costat” “què necessites?”

Si passada una estona observem que continua el seu malestar, el podem animar a canviar de posició i en el cas que no se’n surti, ajudar-li. Moltes vegades acompanyant-li la cama cap a una banda o altre el volteig sorgeix de forma espontània. Per casualitat no tens cap foto ajudant el moviment i/o altres d’acompanyament, treure mocs, ...

TEMPS SUFICIENT

Com s'aprèn? Amb la repetició.

És a partir de l’assaig / error que els nens van incorporant postures i moviments al seu desenvolupament, quan tenen un d’assimilat van practicant amb un altre, només el farà efectiu quan el tingui totalment controlat.

Per desplaçar-se farà servir els moviments ja apresos. Una vegada es giren i passen de l’esquena al terra a posar la panxa al terra, es desplacen cap endarrere de forma involuntària. Després cap endavant, voluntàriament amb la intenció d’acostar-se a algun objecte que li cridi l’atenció.

Poc a poc, venent la gravetat i col·locant-se a quatre grapes, finalment posant-se de peu. És així doncs com l’infant va passant d’una postura a un altre fins a aconseguir la bipedestació. El seu interès marcarà el ritme de la seva evolució motriu. Cada infant té un ritme i cal respectar-lo.

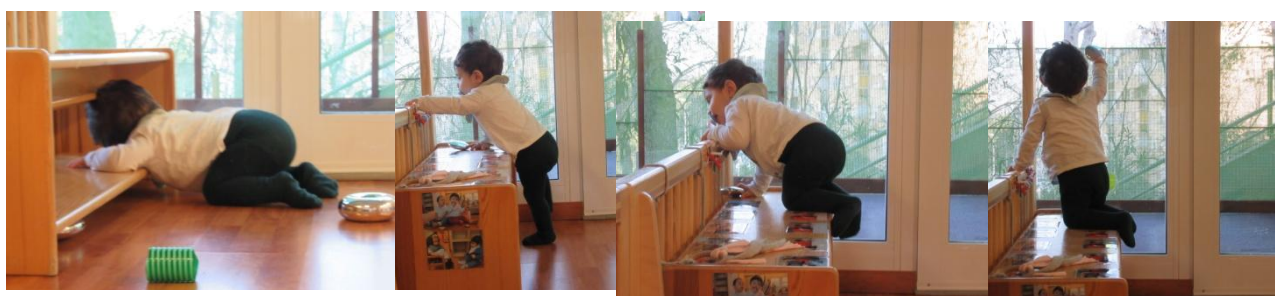
En el moment que el nen o nena vagi adquirint consciència, possibilitats i limitacions del seu cos, anirà alliberant les mans ja que no li seran tan necessàries per a mantenir la postura. El fet de tenir equilibri deixa lliures les mans i es podrà concentrar en la funció manipulativa.

Tot és fàcil i surt a la primera? Doncs no!

Sorgeixen les primeres frustracions ja que el primer intent no acostuma a funcionar (assaig-error, recordeu?).

La frustració és bona?, Sí, ja que fa conèixer a la criatura els límits del seu entorn, per exemple, pot empènyer una capsa fins que topa amb la paret i encara que s'esforci molt no podrà traspasar-la. Aquesta acció marca un límit físic, que farà que poc a poc vagi coneixent l'espai del seu entorn. Per altra banda, adquireix habilitats per a sortir-se de situacions no satisfactòries de manera eficient. Amb el temps, ensenya a l'infant que cal un temps d'espera i/o esforç per a satisfer els seus desitjos i aquest és el primer pas cap a l'autonomia plena, però per a això queda una mica encara.

“Intentar ensenyar a un nen allò que pot aprendre per sí mateix, no és tan sols inútil, sinó també perjudicial” Emmi Pikler

“El vincle proporciona la seguretat emocional del nen, es a dir, ser acceptat i estimat incondicionalment” John Bowlby

EQUIP ESCOLA BRESSOL MUNICIPAL Aqüeducte

